

1

Regnen kom i kraftige byger, som slog ind mod ruden. Vandet silede ned over vinduerne, og det dryppede fra tagudhænget ned på fortovsbordene udenfor. Kraftige vindstød fik poplernes nøgne grene til at skrabe mod murene.

William Wisting sad ved et af vinduesbordene og stirrede ud. Klæbrigt efterårsløv blev revet løs fra det våde fortov og slynget med vinden.

Der stod en flyttebil derude i regnen. Et ungt par løb ud til den med nogle store papkasser, inden de skyndte sig tilbage til portåbningen.

Wisting kunne godt lide regn. Han vidste ikke rigtig hvorfor, men det lagde ligesom en dæmper på alt. Det fik ham til at sænke skuldrene og pulsen til at slå lidt roligere.

Bløde jazztoner blandede sig med lyden fra nedbøren. Wisting vendte sig om mod disken. Flammerne på de mange stearinlys kastede blafrende skygger på væggene. Suzanne smilede til ham, rakte hånden op mod hylden på væggen og skruede musikken lidt ned.

De var ikke helt alene i det aflange lokale. Rundt om et bord for enden af disken sad der tre unge. Det intime og hyggelige cafélokale var blevet et tilholdssted for politielever fra den nyoprettede afdeling af Politiskolen.

Han vendte sig om mod vinduet igen. *Den Gyldne Fred*, stod der i en bue med spejlvendte, matterede bogstaver. *Galleri og kaffebar*.

Det havde altid været Suzannes drøm. Hvor længe hun havde båret på den, vidste han ikke. En vinteraften, da hun sad og læste,

havde hun lagt bogen fra sig og fortalt, at den handlede om fær- gemanden på Hudson River. I hele sit liv havde han sejlet mellem New York og Jersey, frem og tilbage, tilbage og frem. Dag efter dag, år efter år. Så en dag havde han taget sin store beslutning. Han vendte båden og satte kursen mod havet for fuld fart, det store hav, som han havde drømt om i hele sit liv. Næste dag havde hun købt caféen.

Hun havde spurgt, hvad der var hans drøm, men han havde ikke svaret. Ikke fordi han ikke ville, men fordi han ikke vidste det. Han holdt af sit liv, sådan som det var. Han var politimand og ønskede ikke, at noget skulle være anderledes. Hans arbejde som efterforsker gav ham en følelse af at gøre noget, der var vigtigt og betydningsfuldt.

Han løftede kaffekoppen, trak søndagsavisen over til sig og kastede et blik ud i efterårsmørket. Som regel sad han inderst inde i lokalet, hvor der ikke var så mange, der lagde mærke til ham. Men i dette vejr var der ikke så mange ude, og han kunne sidde i fred ved vinduesbordet, uden at nogen forbipasserende genkendte ham og kom ind for at slå en sludder af. Han havde efterhånden vænnet sig til at blive genkendt på gaden, og det skete stadig oftere, efter at han havde ladet sig overtale til at være med i et talkshow på tv for at fortælle om en af de sager, han havde arbejdet med.

En af de unge mænd ved bordet foran disken havde kigget på ham, da han kom ind, og puffet til de to andre. Wisting havde også genkendt ham. Han var en af politieleverne. I begyndelsen af semestret var Wisting blevet inviteret til at holde foredrag om etik og moral. Fyren var en af dem, der havde siddet på første række.

Wisting trak avisen til sig. Forsiden var præget af slanketips, udsigt til mere regn og intriger i et realityprogram på tv. Det var sjældent, at søndagsaviserne indeholdt friske nyheder. Dåsekonserver, kaldte Line de historier, der havde ligget på lager i redaktionen i dage og uger, før de kom på tryk. Hans datter havde været journalist på VG, Verdens Gang, i snart fem år nu. Det var et job, som passede godt til den nysgerrighed og kritiske sans, hun

var udstyret med. Hun havde været i forskellige afdelinger, men for tiden var hun på kriminalredaktionen. Det medførte, at den redaktion, hun var en del af, somme tider dækkede sager, som Wisting arbejdede med. Det gav ham en dobbeltrolle, som det faktisk var lykkedes ham at håndtere. Det, han ikke brød sig om ved datterens karrierevalg, var tanken om, at hendes arbejde ville føre hende tæt på alle samfundets grusomheder. Wisting havde været politimand i 31 år. Det havde givet ham indblik i de fleste former for brutalitet og råhed, men også mange søvnløse nætter. Det ønskede han, at datteren skulle være forskånet for.

Han bladede forbi debatsiderne og skimmede nyhedsstoffet. Han regnede ikke med at finde nogen historier fra Line. Han havde snakket med hende før weekenden og vidste, at hun var på afspadsering.

Han satte stadig stor pris på at diskutere aktuelle nyheder med hende. Det havde ikke været let for ham at indrømme det, men samtalerne med Line havde gjort noget ved den måde, han opfattede sin egen rolle som politimand på. Hun så tingene udefra, så hendes syn på ham og hans kolleger havde mere end én gang fået ham til at revurdere ganske stive opfattelser af sig selv. Senest under foredraget for politieleverne, hvor han havde snakket om, hvor vigtigt det var for folks tryghedsfølelse og tillid, at politiet optrådte sømmeligt og fredsommeligt, havde han oplevet, at Lines synspunkter havde givet ham en værdifuld ballast. Han havde forsøgt at forklare de kommende kolleger, hvor vigtigt grundværdierne for politirollen var. At det handlede om saglighed og objektivitet, ærlighed og oprigtighed og en konstant søgen efter sandhed.

Da han kom til tv-oversigten bagest i avisen, rejste eleverne sig fra bordet. De blev stående ved døren og knappede frakkerne. Den højeste af dem søgte Wisting med blikket. Wisting smilede og mødte ham med et genkendende nik.

“Fri i dag?” spurgte den unge mand.

“Det er en af fordelene, når man har været så længe i etaten som jeg,” svarede Wisting. “Arbejde fra otte til fire og fri hver weekend.”

“Tak for et godt foredrag, for resten.”

Wisting greb kaffekoppen.

“Rart, at du siger det.”

Politieleven ville sige noget mere, men Wistings telefon ringede. Han fandt den frem, så, at det var Line, og svarede.

“Hej, far,” sagde hun. “Er der nogen fra avisen, der har ringet til dig?”

“Nej,” svarede Wisting og nikkede til de tre elever, som nu var på vej ud. “Hvorfor? Er der sket noget?”

Line svarede ikke.

“Jeg er inde på redaktionen nu,” forklarede hun.

“Har du ikke fri?”

“Jo, men jeg var inde og træne og slog bare lige et smut forbi.”

Wisting tog en slurk. Han genkendte meget af sig selv i datteren. Videbegæret og ønsket om altid at være der, hvor tingene skete.

“Der kommer til at stå noget om dig i avisen i morgen,” sagde Line og tog en pause, før hun fortsatte: “Og denne gang er det dig, de er ude efter. Det er dig, de vil jagte.”

2

Line hørte sin fars åndedræt i røret. Hun kørte vilkårligt med musen hen over skærmen, hvor artiklen om faren var gjort klar til publicering. Hans ansigt dominerede opslaget.

“Det handler om Cecilia-sagen,” forklarede Line.

“Cecilia-sagen?” gentog faren i den anden ende af røret.

Hans stemme var tøvende. Det var en af de sager, han aldrig ville snakke om. En af de vanskelige og smertefulde.

“Cecilia Linde,” fortsatte Line, men hun vidste, at hendes far ikke behøvede nogen påmindelse. Han havde været en ung efterforsker dengang, og det havde været en af årtiets mest omtalte drabssager.

Hun hørte sin far synke og lyden af en kop, der blev sat ned på bordet.

“Javel,” sagde han blot.

Line så op fra skærmen. I nyhedsredaktionen rejste redaktionschefen sig og gik hen mod trappen til etagen ovenpå. Det var tid til aftenmødet, hvor de sidste ender af morgendagens avis blev samlet, og der blev taget endelig beslutning om, hvilke historier der skulle på forsiden. Den artikel, de havde forberedt om hendes far, fyldte to sider, og det var en oplagt forsidehistorie. Drabet på Cecilia Linde stod stadig stærkt i læsernes bevidsthed, og det kunne stadig sælge nu, 17 år efter.

“Haglunds advokat har sendt en begæring til Klagenævnet,” fortalte hun, da redaktionschefen havde passeret.

Hendes far var tavs i den anden ende. Nyhedsredaktøren samlede en bunke papirer og fulgte efter redaktionschefen ovenpå.

Line skimmede igen artiklen foran sig. Den stillede egentlig flere spørgsmål, end den gav svar, og hun forstod, at det var en sag, der ville komme til at gå som føljeton, ikke bare i hendes avis.

“En privatdetektiv har arbejdet med sagen,” fortsatte hun.

“Hvad har det egentlig med mig at gøre?” spurgte hendes far, men hun kunne høre på hans stemme, at han forstod, hvad der var ved at ske.

Det var hendes far, der havde ledet efterforskningen dengang for 17 år siden. I mellemtiden var han blevet en profil inden for politiet. Et kendt ansigt, som kunne stilles til ansvar, og som gjorde det lettere at sætte en dagsorden.

“De mener, at der er blevet fabrikeret beviser,” forklarede Line.

“Hvilken slags beviser?”

“Dna-beviser. De mener, de blev plantet af politiet.”

Hun så for sig, hvordan hans fingre krummede sig om kaffekoppen på bordet foran ham.

“Hvordan begrunder de det?” ville han vide.

“Advokaten har fået prøverne analyseret igen og mener, at de cigaretskod, der blev fundet dna på, blev plantet.”

“Det påstod de også dengang.”

“Advokaten mener, at han kan bevise det, og siger, at dokumentationen er sendt til Klagenævnet.”

“Jeg forstår ikke, hvordan han kan bevise sådan noget,” mumlede hendes far.

“De har også et nyt vidne,” fortsatte Line. “En, der kan give Haglund et alibi.”

“Hvorfor stod det vidne så ikke frem dengang?”

“Det gjorde han også,” sagde Line og sank en gang. “Han skal have ringet til dig dengang og snakket med dig, men så skete der ikke mere.”

Der blev stille i den anden ende. “Der er aftenmøde her nu,” fortsatte Line. “Men de vil ringe til dig for at få en kommentar. Du bør forberede dig på, hvad du vil sige.”

Hendes far forblev tavs. Line lod blikket hvile på skærmen. Billedet af faren tog det meste af pladsen. De havde brugt et pres-

sebillede fra dengang, han var gæst i et talkshow for næsten et år siden. Kulisserne i studiet var lette at genkende og fungerede som en slags subtil understregning af, at det var en kendt efterforsker, der nu blev anklaget for lovbrud.

På billedet var hans tykke, mørke hår lidt i uorden. Han havde et stramt smil om munden, og rynkerne i ansigtet røbede, at han havde oplevet meget. Han stirrede ind i kameraet med mørke øjne og et roligt blik. I fjernsynsprogrammet fremstod han som den retskafne og erfarne politimand, han var, men også som en omsorgsfuld og bekymret efterforsker med et stærkt samfundsmæssigt engagement. I morgen kunne billedteksten få folk til at se på ham med andre øjne. Øjnene kunne opfattes som kolde, og det stramme smil kunne virke falsk. Mediernes magt blev til afmagt.

“Line?”

Hun rettede på telefonen.

“Ja?”

“Det er ikke sandt. Der er ikke noget sandt i det, de siger.”

“Det ved jeg godt, far. Det behøver du ikke at fortælle mig, men det kommer under alle omstændigheder på tryk i morgen.”

3

Aftenstilheden havde bredt sig over redaktionslokalerne. Billeder fra udenlandske nyhedskanaler gled hen over de tavse tv-skærme, akkompagneret af lyden fra trænedede fingre, der løb hen over tastaturerne, og enkelte lavmælte telefonsamtaler.

Line var ved at logge af computeren, da redaktionschefen kom skridende ned fra aftenmødet. Han hed Joakim Frost, men blev altid bare kaldt Frosten.

Han så sig om i lokalet, inden han gik over mod hende. Blikket var koldt, som om han så tværs igennem hende. Der blev sagt om ham, at han havde fået stillingen som redaktionschef, netop fordi han ikke var i stand til at se de menneskelige tragedier bag overskrifterne. Hans mangel på empati havde med andre ord givet ham de rette kvalifikationer.

“Jeg beklager,” sagde han og tog det for givet, at hun havde set den artikel, de forberedte om hendes far. “Jeg skulle til at ringe til dig for at give dig en orientering, men nu er du her jo.”

Line nikkede. Hun vidste, at han havde været promotor for historien, og kendte ham for godt til at starte en diskussion. Han var en standhaftig vogter af avisens kommercielle interesser. For ham drejede det sig om at hente forsiden hjem, og hun var ikke interesseret i at høre ham fortælle om en uafhængig og fri presse. Desuden var han næppe interesseret i hendes modargumenter. Frosten havde været på avisen i næsten 40 år. I hans øjne var hun stadig en ubetydelig nybegynder.

“Det er en sag, vi ikke kan stoppe,” sagde han.

Hun nikkede igen.

“Har du snakket med din far?”

“Ja.”

“Hvad siger han?”

“Det må han selv kommentere.”

Frosten nikkede.

“Han har selvfølgelig ret til at gøre indsigelse.”

Line påtog sig et skævt smil. At gøre indsigelse mod beskyldninger, der blev trykt på forsiden, var ikke meget værd. Desuden var det en håbløs opgave at imødegå en sag, som hele redaktionen havde arbejdet med, ved en telefonisk henvendelse, som kom, lige før avisen gik i trykken.

“Hør, Line,” fortsatte Frosten. “Jeg kan godt forstå, at det her er vanskeligt. Det har også været svært for mig, men denne her sag drejer sig om meget mere end bare det, vi måtte tænke og føle. Det er vigtigt, at pressen er en kritisk overvåger. Det her er en sag af almen og national interesse.”

Line rejste sig. Hans argumenter var et skinhelligt dække over det, som virkelig betød noget for ham: oplagstallene. Avisens integritet kunne godt varetages uden at lave et sensationsopslag med hendes far som hovedperson. Sagen behøvede ikke at være personificeret. Kritikken kunne lige så godt være rettet mod politiet som organisation og offentlig myndighed. Men det ville ikke sælge lige så godt.

“Hvis du har brug for lidt tid til dig selv, kan du tage nogle dage fri,” tilbød redaktionschefen. “Så kan du bedre komme tilbage, når det her er overstået.”

“Nej tak.”

“Jeg tror, det hurtigt kunne blive en langt værre historie, hvis vi lod nogle andre få den.”

Line så bort. Tanken om hendes fars ansigt på forsiden af morgendagens avis gjorde hende utilpas.

“Spar mig,” bad hun.

“Line!”

Råbet kom fra nyhedsredaktøren. Han stod sammen med en af aftenreporterne, men rev et ark af hendes blok og kom småløbende hen imod dem.

“Jeg ved, at du har fri, og at det sikkert passer dig dårligt, men kan du rykke ud?”

Line nåede ikke at samle tankerne, men spurgte automatisk: “Til hvad?”

“Et drab i Gamlebyen i Fredrikstad. Politiet har ikke bekræftet det endnu, men vi har fået et tip fra en, der står ved et blodigt lig.”

Line kunne mærke, hvordan nyhedstippet på én gang fyldte hende med energi og afladede hende. Det var den slags sager, hun kunne lide at tage fat på. Det var det, hun var god til. Hun var dygtig til at finde kilder og havde oparbejdet en egen evne til at tappe dem for oplysninger og analysere dem, så hun vidste, hvad hun kunne bruge, og hvad hun ikke kunne stole på.

Frostens smil bredte sig til et grin foran hende.

“Ringede han til os fra gerningsstedet?”

“Først til politiet, så til os.”

“Forkert rækkefølge, men o.k. Hvem kan skaffe billeder?”

“Vi har en freelancer dér om ti minutter, men vi har brug for en reporter.”

Joakim Frost vendte sig om mod Line.

“Hvis du ikke har tænkt dig at tage imod tilbuddet om nogle fridage, så synes jeg, du skal se at komme af sted,” sagde han og gik med raske skridt hen mod sit skrivebord.

Line betragtede hans ryg og indså, at det ville være meget behageligere for ham og de andre, hvis hun tilbragte de næste dage i Østfold i stedet for her på redaktionen.

Nyhedsredaktøren rakte hende arket med navn og telefonnummer på den, der havde ringet tippet ind.

“Der kan være noget i det her,” sagde han og tilføjede lavmælt: “Vi lukker ikke forsiden før om fire timer.”

Journalisten ringede lige før klokken ti. Wisting opfattede ikke navnet, kun at han ringede fra Verdens Gang.

“Vi skriver om Cecilia-sagen i morgen,” indledte han. “Advokat Sigurd Henden har sendt en begæring til Klagenævnet.”

“Javel.”

“Vi ønsker din kommentar til, at du bliver beskyldt for at have fiflet med de beviser, der fik Rudolf Haglund dømt.”

Wisting rømmede sig og svarede med fast stemmeføring: “Hvad var dit navn?”

Journalisten tøvede, og Wisting fik en mistanke om, at han med vilje havde præsenteret sig utydeligt.

“Eskil Berg.”

Wisting rømmede sig igen. Det måtte være en almindelig nyhedsjournalist og ikke en af de politireportere, han normalt snakkede med, når der var noget. Han mente at have set navnet på tryk, men kunne ikke huske at have talt med ham.

“Hvad er din kommentar til beskyldningen om, at du har forfalsket beviser?” gentog journalisten.

Wisting følte en ubehagelig kuldegysning ned ad nakken og ryggen, men det lykkedes ham at bevare roen i sin stemme.

“Det er vanskeligt at kommentere på,” svarede han, “når jeg ikke kender indholdet af beskyldningerne.”

“Advokat Henden hævder, at han kan dokumentere, at Rudolf Haglund blev dømt på grundlag af fabrikerede beviser.”

“Det kender jeg kender ikke noget til.”

“Du var ansvarlig for efterforskningen?”

“Det er rigtigt.”

“Men stemmer det? Blev der forfalsket beviser?”

Wisting tav, mens han formulerede et svar i hovedet. Journalisten forventede næppe, at han skulle få en bekræftelse, men var åbenbart ude efter at fremprovokere en kommentar.

“Jeg kender ikke baggrunden for Hændens påstande,” sagde han langsomt, så journalisten havde tid til at notere. “Men det er helt ukendt for mig, at der på nogen som helst måde skulle have foregået uregelmæssigheder under efterforskningen.”

“Der skal også være et vidne, som ikke har fået mulighed for at forklare sig,” fortsatte journalisten. “Et vidne, som ville afgive forklaring til fordel for Haglund.”

“Det er også ukendt for mig, men i så fald er det forhold, som jeg føler mig tryk ved, at Klagenævnet vil udrede.”

“Men synes du ikke, det er grove beskyldninger mod dig som ansvarlig efterforskningsleder?”

Journalisten forsøgte åbenbart at hale personlige betragtninger ud af ham.

“Du kan citere mig for det, jeg netop har sagt,” svarede Wisting. “Mere vil jeg ikke sige nu.”

Journalisten prøvede sig frem et par gange til, men uden held. Wisting lagde telefonen fra sig, vel vidende at det under ingen omstændigheder ville være hans fremstilling, der var mest interessant for artiklen. Han havde stor forståelse for pressens rolle som vagthund. Det var dens opgave at kritisere politikere, magtmennesker og offentlige instanser. Den skulle søge det rette og afsløre svindel og uret. Det var principper, han gerne ville forsvare, men nu følte det, som om uretten ramte ham selv.

Han rettede igen blikket mod den regnvåde vinduesrude. Han stirrede eftertænksomt på sit spejlbillede. I det dunkle lys fik det forvredne konturer, som på en fremmed.

Han kendte advokat Henden fra flere sager. Han havde ikke været Haglunds forsvarer under retssagen for 17 år siden, men var i dag en anerkendt og profileret advokat i et af landets største og mest velrenommerede firmaer, med en baggrund som både mini-

stersekreter og personlig rådgiver i Justitsministeriet. I de sager, hvor Wisting havde haft med ham at gøre, havde han optrådt både ordentligt og korrekt. Han benyttede sig ikke af spil for galleriet og sad sædvanligvis med solide kort på hånden, når han kom med et udspil i medierne.

Wisting var klar over, at Henden arbejdede med sagen. For et par måneder siden havde advokaten bedt om aktindsigt i sagens dokumenter. Det skete af og til, at journalister, privatdetektiver eller advokater fik dem til at åbne arkivskabene, men det førte sjældent til noget.

Sigurd Henden var ikke den type advokat, som skrev breve eller begæring blot for at tækkes sine klienter. Han havde en høj professionel standard og måtte have fundet noget i de gamle sagsakter, som han kunne bruge til en begæring om at genåbne den gamle drabssag. Wisting forstod bare ikke, hvad det kunne være, og det foruroligede ham.

Suzanne rev ham ud af tankerne.

“Hjælper du mig lige?” spurgte hun og åbnede opvaskemaskinen. Varm damp slog op mod hendes ansigt, og hun trådte et skridt tilbage.

Wisting rejste sig, sendte hende et smil og gik om bag disken for at tage glassene ud.

Suzanne gik hen til døren, låste og vendte skiltet om på den side, der fortalte, at der var lukket. Så begyndte hun at puste stearinlysene ud.

Wisting åbnede munden for at fortælle hende om Cecilia, men vidste ikke, hvor han skulle begynde, og lukkede den igen.

Regnen ramte forruden, da hun kørte ud af garageanlægget. Vandet løb i stride strømme ned over vinduerne og tilslørede verden uden for bilen

De første kilometer ud ad motorvejen gik hendes tanker til hendes far og den uvished, han måtte sidde med. Hun følte sig hjælpeløs, som om hun svigtede ham.

Hun skottede til lappen på sædet ved siden af sig med notaterne fra nyhedsredaktøren, og andre tanker begyndte at tage form i hovedet på hende. Hun havde ingen mulighed for at forhindre, at artiklen om hendes far blev trykt, men hun kunne måske få den skubbet væk fra forsiden. Det kom dog helt an på, hvad hun kunne få ud af det job, hun skulle i gang med.

De første timer i en drabssag var lige så vigtige for journalister som for politifolk. Hun trykkede lidt hårdere på speederen, fiskede mobiltelefonen op og tastede nummeret til fotografen, der allerede var på stedet. Han hed Erik Fjeld. En lavstammet, buttet og rødhåret fyr med tykke briller, som hun tidligere havde arbejdet sammen med på et par historier.

“Hvad ved du?” spurgte hun ligeud.

“Nu har de afspærret et større område,” fortalte han. “Men da jeg kom, var der næsten ingen her.”

“Ved vi, hvem der er dræbt?”

“Nej, og jeg tror heller ikke, at politiet ved det.”

Line så på uret. Deadline var kvart over ét. Der var lidt over tre timer til. Hun havde før leveret forsiden på kortere tid, men det kom mere an på sagen end på hende. Drabssager nåede stadig

sjældnere forsiden på papiravisen. Nyhedens interesse dalede, når netaviserne omtalte sagen parallelt med, at trykkerierne arbejdede. I så fald måtte der være noget helt specielt ved sagen, og en vinkling, de garanteret var alene om.

“Men det er en mand?” spurgte hun og stirrede forbi vinduesviskerne og ud på den regnvåde vej, som glinsede i lyset fra billygterne.

“Ja, omkring 50 år, siges det.”

Line skar en grimasse. Det lød som en sag, det ville blive svært at gøre noget ud af. Unge kvinder gav større overskrifter. Sådan var det bare. Og oddsene for, at det var en eller anden kendis, var heller ikke høje. I skyndingen kunne hun kun komme i tanker om to kendte personer fra Fredrikstad. Roald Amundsen og filminstruktøren Harald Zwart. Amundsen havde været død i snart hundrede år, og Zwart befandt sig sikkert ikke engang i Norge.

“Har du en adresse eller et bilnummer?” fortsatte hun. Det var oplysninger, som kunne hjælpe dem med at indkredse drabsofferets identitet.

“Sorry. Lige der, hvor han ligger, er der hverken biler eller huse.”

“Er der mange journalister?” spurgte hun videre.

“Kun de lokale fra Demokraten og Fredrikstad Blad og en fotograf, som plejer at levere til Scanpix.”

“Hvad har du af billeder?”

“Jeg var her tidligt,” oplyste fotografen. “Var tæt på og har en stribe billeder, der er rimelig gode. De har lagt et tæppe over liget. Hans hund står ved siden af og giver hals. Fantastisk lyssætning med skin fra blålysene. Politibånd og uniformer i baggrunden.”

“Hund?”

“Ja, han må have været ude at gå tur, da han blev overfaldet.”

Oplysningen gjorde hende glad. Der var mange hundeelskere derude.

“Hvilken slags hund er det?”

“Det er sådan en langhåret fyr, noget i retning af Labbetuss fra den der børneudsendelse, hvis du ellers kan huske ham. Bare

ikke så stor.”

Line smilede. Hun kunne godt huske Labbetuss.

“Gem hundebillederne, til jeg kommer,” sagde hun. “Men send de andre billeder ind. De har brug for noget andet end læserfotos til nettet.”

“De vil sikkert have billeder af køteren,” indvendte fotografen. “De er rimelig gode.”

“Vent med dem,” gentog Line. Hun havde brug for dem til sin egen artikel. Hvis de bedste billeder allerede var ude på nettet, faldt værdien af hendes eget arbejde.

Hun afsluttede samtalen uden flere protester fra fotografen. Så kastede hun et blik i bakspejlet og mødte sine blå øjne. Hun var uden makeup og havde ikke ordnet håret efter turen i fitnessrummet på avisen. Det føltes, som om alt var blevet vendt op og ned for hende i løbet af den sidste times tid. Hun havde egentlig ikke haft andre planer for i aften end at lægge sig på sofaen og se en god film. Nu lå hun lidt over fartgrænsen på E6 på vej mod Østfold.

Hun skiftede vognbane efter at have passeret afkørslen til Vinterbro og fiskede sedlen op med nummeret på ham, der havde ringet ind med tippet. Hun burde have aftalt et møde med ham til et interview, men det var der ikke tid til. Hun måtte klare det over telefonen.

Den ringede længe, før der blev svaret. Manden var helt klart præget af det, han havde oplevet, og talte med rystende stemme.

Line lænede sig frem, lagde sedlen midt på rattet og styrede med underarmene, mens hun noterede stikord. Hans historie indeholdt ikke mere, end hun allerede vidste. Han havde været på vej hjem, da han havde fundet den døde mand.

“Blodet løb stadig ud af ham,” fortalte han. “Men der var ikke noget, jeg kunne gøre. Hans ansigt var helt knust.”

Line væmmedes, men blodet, der løb, var noget, der ville gøre sig godt i fremhævet citatform, og som kunne bringe historien nærmere forsiden. Og måden, nogen var blevet dræbt på, var altid en god pointe.

“Er han blevet slået ihjel?” spurgte hun for at være sikker.

“Ja, ja.”

“Ved du, hvad han blev slået ihjel med?”

“Nej.”

“Der lå ikke noget på jorden? Et slagvåben eller noget?”

“Nej ... Jeg ville have lagt mærke til det, hvis der lå et boldtræ eller sådan noget, altså. Men det kan jo have været en sten.”

“Du må jo være kommet derhen lige efter, at det er sket,” mente Line og henviste til det friske blod. “Så du andre der?”

Der blev stille, som om manden tænkte sig om.

“Nej, der var kun mig,” svarede han. “Mig og den døde mand. Og hans hund.”

En runde med tillægsspørgsmål gav ikke mere, hun kunne bruge. Hun afsluttede samtalen, og modstridende følelser rev og sled i hende. Hun jagede blodige og bestialske detaljer i håb om, at det kunne skubbe historien om hendes far bort fra forsiden. For at tilfredsstille sine egne behov havde hun et ønske om, at et andet menneske var blevet påført mest mulig lidelse. Det var tanker, hun ikke helt kunne genkende sig selv i.

En lastbil hvirvlede vand op fra den regnvåde vejbane foran hende. Hun ventede, til hun havde passeret den, og tastede så nummeret på Oplysningen.

Når hun rykkede ud, plejede de, der blev tilbage, at fungere som en slags jordpersonale. Et team, der holdt hende løbende informeret om, hvad de forskellige netaviser skrev, tjekkede oplysninger på eget initiativ og undersøgte ting, hun ville have hjælp til. Nu havde hun ikke lyst til at snakke med nogen inde i bladhuset.

En dame med søvrig stemme spurgte, hvad hun kunne hjælpe med. Line bad hende finde nummeret på en tankstation i Gamlebyen i Fredrikstad. Rygtet om, hvad der skete i en lille by, havde en tendens til at sprede sig hurtigt, og hun havde erfaring for, at døgn-åbne tankstationer var steder, hvor der blev snakket om det meste.

Hun blev stillet om til Statoil Østsiden. Pigen, der svarede hende, lød ung. Line præsenterede sig og tog sedlen med stikordene fra nyhedsredaktøren op.

“Jeg arbejder på VG og er på vej sydover for at skrive om drabet

i Heibergs Gate,” forklarede hun og kontrollerede gadenavnet på sedlen foran sig. “Har du hørt om det?”

Line kunne høre, pigen vende et stykke tyggegummi i munden, før hun svarede.

“Ja, der har været flere forbi her, der har snakket om det.”

“Er der nogen, der har sagt, hvem det er?”

“Nej.”

“Det er vistnok en mand, der var ude at gå tur med sin hund.”

“Der er da mange, der går tur der, langs voldgravene.”

“Han har en langhåret hund,” forsøgte Line sig. “Sådan en som Labbetuss. Måske har han været inde på tanken?”

“Labbetuss?”

Pigen i den anden ende var åbenbart for ung, og Line undlod at forklare.

“Han er en 45-50 år,” fortsatte hun i stedet for.

“Jeg tror ikke, jeg har set ham,” svarede pigen efter nogen tøven. “Ikke i dag i hvert fald, men jeg kan godt spørge lidt rundt.”

“Fint. Kan du skrive mit nummer ned og ringe til mig, hvis du hører noget? Vi betaler for nyttige oplysninger.”

Normalt fortalte hun ikke noget om tipshonoraret, når hun snakkede med folk, men det kunne være en afgørende faktor for at få folk til at ringe tilbage.

“Den er fin,” svarede pigen. “Er det det nummer, der står her på displayet?”

Line remsede sit telefonnummer op for at være sikker på, at det var det rigtige, og gentog opfordringen til at ringe.

“For resten et underligt vejr at gå tur i,” kommenterede pigen. “Det øsregner. Det har det gjort hele aftenen.”

Line gav hende ret, men reflekterede ikke nærmere over det.

Den næste opringning gik til Taxicentralen. Manden ved omstillingsbordet havde en charmerende dialekt, lidt nasal og fuld af tykke l'er. Han kunne ikke hjælpe hende, men stillede hende om til en bil, der stod på Torsnesveien, lige i nærheden af gerningsstedet.

“Har du hørt noget om, hvem det kan være?” spurgte hun, da

hun havde præsenteret sig.

Chaufføren virkede ivrig, men kunne ikke hjælpe hende.

“Men der render en hel del udlændinge rundt der om aftenen,” fortalte han. “En af vore chauffører blev røvet og truet med kniv på Gudeberg i sommer.”

“Det tror jeg nok, at jeg har læst om,” kommenterede Line, men uden at hun egentlig huskede sagen.

Chaufføren lovede at forhøre sig blandt kolleger og andre bekendte, inden Line gav ham sit telefonnummer og lovede, at tips, de kunne bruge, ville blive honoreret.

Uret på instrumentbrættet viste 22.19. Foreløbig havde hun ingenting at holde sig til, og der var mindre end tre timer til deadline.